

Í MELDRINUM

Havi eg heilsuna, fari
eg ikki at keða meg

- Men slíkt arbeiði er ikki bara dansur á rósum. Upplivingarnar eru ikki bara góðar, tí sløkkiliðsfólk koma eisini út fyri tí ringasta.

Ringar og syrgiligar ítøkiligar hendingar leggur Annfinn Reinert ikki í at tosa um.

Hann sigur tó, at hann fyri tað mesta hevur dugað ikki at tikið tað syrgiliga ov langt inn at sær.

- Sjúkavandi hava vit samkenslu, tá ið fólk missa, men vit mugu duga at halda tingunum frá hvør øðrum, tí sløkkiliðsfólk skulu fyrst og fremst gera sítt arbeiði.

Tá ið ógvusligar vanlukkur av eldi hava verið, hava sløkkiliðsfólk onkuntíð fingið kreppuhjálp í boði.

Men tað hava eisini verið positivar upplivingar.

- Tað besta hevur verið, tá ið vit hava verið boðsendir, og alt er spælt væl av.

Annfinn Reinert heldur tað var sera gott, at funnið var uppá at hava árliga venjing á Landssjúkrahúsinum. Tann fyrsta var í 1968.

- Á Landssjúkrahúsinum eru altíð so nógv menniskju, og tað ræður um, at øll starvsfólkini kenna húsið.

Ein hørð uppgáva

Ein hending, sum hevur brent seg í minni hansara, er, tá ið eldur í 1973 var í franska trolaranum Le Wimereux, sum lá nakað sunnan fyri Føroyar, 40 fjórðingar úr Borðuni.

- Vit fingi boðini klokkan hálgum átta um morgunin og fingi beinanvegin fatur á Tróndi, sum Mjolkaforsýningin átti og koyrdu pumpur, skúm, slangur og annað umborð.

Veðrið var rímliga gott, tá ið Tróndur legði frá landi við sløkkiliðinum umborð, men veðrið bara versnaði, tað var ógvuliga óslætt, so allir menninir fingi sjóverk.

- Men vit komu fram til trolaran, og hann reykt allur, sum hann var. Teir á Tróndi royndu at fáa samband við skiparan, men teir dugdu ikki franskt, og hin dugdi

ikkenskt, sigur Annfinn Reinert.

Men so kom danska tyrflan, annar maðurin dugdi eitt sindur av fronskum, og hann varð loraður niður á trolaran.

- Vit settu bát út av Tróndi í øllum illveðrinum fyri at fáa fólk umborð á trolaran, men dekkið var so kalandi heitt, at vit ikki fingi gingið á tí. Vit royndu so at pumpa sjógv umborð og høvdu nóg mikið bara við at pumpa dekkið.

Fýra menn vóru saknaðir umborð, men ikki slapst niður í skipið, har menninir vóru. Eldur var í forskipinum, og teir sprændu so nógv skúm umborð, sum teir hildu vera neyðugt.

Danska sjóverjan vildi hava franska trolaran at sigla til lands í Føroyum, men skiparin noktaði og vendi, men løtu seinni vendi hann kortini og varð lagdur á molan í Havn.

- Tá fóru vit umborð at sløkkja og at leita eftir teimum misfarnu monnunum, sum vit funnu, og skipið varð sløkt. Tað var eitt

drúgt átak, frá klokkan hálgum átta um morgunin til middags dagin eftir.

Tvær vikur út í eitt

Árið eftir var aftur ein minningarrík uppgáva.

Sandbáturin Ása II sakk á Hulki á Strøndum, og sløkkiliðið í Havn fór avstað við pumpum.

- Báturin lá á botni, og vit stríddust í fjúrtan dagar, tí tað var so vánaligt veður. Eina ferð eydnaðist at fáa hana upp og binda hana, men so kom aftur illveður, hon sleit og fór aftur til botns.

Har var hon liggjandi.

- Ein bensinpumpa koyrði í fjúrtan dagar. Gott at bensinið tá ikki var so dyrt sum nú.

Framstig eftir framstig

Eitt stórt framstig var, tá ið sløkkiliðið í 1975 fekk nýggjan tangabil, sum tók 6000 litrar. Brandpostarnir tá vóru undir jørð, og summir riggaðu illa.

Somuleiðis var tað eitt stórt framstig, tá ið fyrsti stiga bilurin við 30 metra høgum stiga kom.

- Vit hugsaðu serliga um stóru bygningarnar Landssjúkrahúsið og Hotel Føroyar, sum tá var á Kongabrunni. Bilurin kostaði 780.000 krónur, og tað var ómetaliga nógv tá. Bilurin var ein góður tryggleiki, tí hendi okkurt, vistu vit, at vit kundu bjarga fólki.

Tá í tíðini vóru ofta boð eftir sløkkiliðinum at pumpa skip, tí traskipini vóru í so vánaligum standi. Nú er lítið av slíkum uppgávum.

Aftur fyri hevur sløkkiliðið ofta verið og pumpað olju upp av sjónum.

- Tað var nakað, sum veruliga argaði meg, men tað hendir tibetur heldur ikki so ofta longur.

Annfinn Reinert hevur ikki gjørt sær so nógv tankar um, hvat hann fer at gera í framtíðini.

- Men havi eg heilsuna, fari eg í hvussu er ikki at keða meg, sigur hann.